

Hồi Thứ Bảy

Trương Đăng Thiết Tĩnh

Thế nhưng tiểu tử kia cũng khá tinh ranh, hắn thấy Lâu Vân Bàng nhìn mình thì vội quay đầu qua hướng khác. Sau đó hắn len lén quay lại nhìn vài lần rồi kéo chiếc mũ thấp xuống và lặng lẽ bỏ đi.

Lâu Vân Bàng cảm thấy kỳ quái, lão thâm nghĩ:

- “Tiểu tử! Người chạy không thoát đâu, con bà nó! Còn có kẻ dám theo dõi lão phu à? Ta há sợ người chắc!”

Nghĩ đoạn lão móc tiền ra trả cho tên bán bánh bao rồi đưa con đại ưng vượt ra khỏi đám đông. Nơi này đông người chen chúc nên đợi đến lúc lão vượt ra ngoài thì tiểu tử kia đã lủi qua đường rồi, chốc chốc hắn còn ngoái lại nhìn, thái độ lăm lăm lét lét đầy vẻ thần bí.

Lâu Vân Bàng cười thâm và nghĩ:

- “Tiểu tử, người có chạy lên trời thì lão phu cũng theo đến cùng. Thật là to gan, người cũng muốn biết Lâu Vân Bàng ta là nhân vật thế nào à?”

Nghĩ đoạn lão giả vờ như không chú ý đến tiểu tử kia nữa mà thản nhiên đi theo phía sau hắn như một sự tình cờ. Khoảng cách càng lúc càng được rút ngắn, cuối cùng thì chỉ còn khoảng hơn trượng. Nhưng ngay lúc này thì tiểu tử phía trước đột nhiên gia tăng cước lực, chớp mắt đã mất hút vào bóng tối. Lâu Vân Bàng kinh ngạc thâm nghĩ:

- “Nhanh thật!”

Lão cũng vội vàng phóng bước truy theo, sau khi vòng qua một góc đường thì mới thấy tiểu tử kia đang rẽ vào một ngõ hẻm. Lâu Vân Bàng không muốn để hắn trông thấy nên vội nép người vào tường và nói thâm trong bụng:

- “Hôm nay ta phải xem thử, rốt cuộc là tiểu tử người định giở trò quỷ gì!”

Nghĩ đoạn lão cúi đầu nhìn xuống đất và đi tiếp. Đi một đoạn không xa thì lão bất giác giật thót người và lập tức dừng bước. Thì ra tên tiểu tử kia không bỏ chạy nữa mà đứng lại bên đường, hai mắt nhìn lão chằm chằm.

Lâu Vân Bàng giả vờ đưa tay vuốt ve con đại ưng, miệng huýt vài tiếng sáo rồi sải bước đi tiếp một cách thản nhiên. Sau khi vượt qua tên tiểu tử thì lão mới giật mình thâm nghĩ:

- “Hổng biết, ta không thể đi nữa, nếu ta đi trước thì chẳng phải sẽ bị hắn theo dõi sao?”

Nghĩ vậy nên lão vội dừng bước, lão đưa tay giả vờ như chợt nhớ ra chuyện gì rồi bất ngờ quay người lại. Nhưng trước mắt lão lúc này chỉ là một ngõ hẻm trống không, tên tiểu tử đã mất hút tung tích. Lâu Vân Bàng vội tung người truy theo, truy mãi ra đầu ngõ hẻm mới thấy tiểu tử kia đang rẽ bước qua trái.

“Giỏi cho tên tiểu tử!”

Lâu Vân Bàng thầm mắng trong bụng rồi tăng cước lực phóng theo. Chạy chừng hai mươi trượng thì tên tiểu tử lại rẽ vào một con hẻm khác, Lâu Vân Bàng thấy ngõ hẻm này vắng lặng không người thì bạo gan quát lớn:

- Tiểu tử, dừng lại cho ta, ta có chuyện muốn hỏi người.

Tên tiểu tử liền dừng bước và quay lại nhìn Lâu Vân Bàng, hắn đưa tay áo lau mồ hôi rồi bỗng nhiên bỏ chạy tiếp. Lâu Vân Bàng truy theo và quát:

- Đây, ta bảo người đứng lại, nếu người chạy nữa ta sẽ thả chim mồi dui mắt người đấy.

Tiểu tử nghe vậy thì chạy càng nhanh hơn. Lâu Vân Bàng định thả chim thật nhưng nơi này không phải là chốn hoang dã, một khi thả con đại ưng ra thì không thể bảo đảm là nó không dả thương người khác, vì thế cuối cùng lão đành tự kiềm chế. Tuy nhiên nộ khí vẫn xung thiên, lão quát lớn:

- Tiểu tử! Người đừng mong chạy thoát, dù người chạy lên trời thì lão phu cũng theo người.

Miệng quát chân phóng bước truy theo vào ngõ hẻm, sau một hồi quanh quẹo thì tiểu tử kia đã mất bóng. Lâu Vân Bàng dừng bước và quét mục quang lung sục tứ phía. Bỗng nhiên lão thấy một cánh cửa nhỏ màu hồng chợt mở ra, tên tiểu tử kia thò đầu ra nhìn về phía lão rồi lập tức thụt đầu vào.

Thiết Chưởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Giỏi cho tiểu tử người. Thì ra người đang ở trong đó.

Lời vừa dứt thì lão tung người phóng đến trước cánh cửa mà không một chút kiêng kỵ. Nhưng khi lão đến nơi thì trong lòng lão bất giác lo lắng, lão thầm nghĩ:

- “Ta có thể mở cửa nhà người ta sao?”

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên thấy tiểu tử kia thò đầu qua cửa sổ. Lâu Vân Bàng liền tung người tới xuất thủ chụp trúng chiếc mũi của hắn. Tiểu tử vội thụt đầu vào và mắng:

- Con bà lão, lão dám đánh người hả?

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói:

- Người còn muốn chạy nữa chăng? Hôm nay lão gia nhất định phải bắt người.

Lời vừa dứt thì lão tung người tông mạnh cửa sổ mà vào, trước mắt lão không phải là ngôi nhà bình thường mà là sân viện rộng lớn đầy hoa cỏ, tựa như trang viện của một phú gia. Lâu Vân Bàng đưa tay thò đầu vào, con đại ưng chợt đập cánh và kêu lên mấy tiếng.

Lâu Vân Bàng ngăn người đứng đó, lão cảm thấy tiến thoái lưỡng nan nên thở dài và nói thầm:

- “Ta thật quá mạo phạm rồi, nếu chủ nhân ra hỏi thì ta làm sao ăn nói với người ta đây?”

Nhưng lão lại nghiêng răng và nghĩ:

- “Mặc xác hấn, ta đã vào thì không thể ra thế này được, nếu có người hỏi thì ta sẽ hỏi lại là tại sao dung túng tặc nhân ở nơi này?”

Lão cảm thấy ý nghĩ này cũng có lý nên mạnh dạn tiến vào, xuyên qua hành lang dài thì đến một đình bóng mát, trong đình đang có người hóng gió với chiếc quạt ba tiêu trên tay. Lâu Vân Bàng vội quay đầu định đi ra, nhưng ánh mắt vô tình lại thấy tiểu tử kia cũng ở trong đình.

Lúc này tiểu tử đang nói chuyện với người trong đình nhưng hấn luôn liếc mắt nhìn về phía Lâu Vân Bàng.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Giỏi lắm! Tiểu tử ngươi hết đường chạy rồi. Ta phải hỏi chủ nhân ngươi, rốt cuộc là các ngươi có mưu đồ gì?

Vừa nói lão vừa vận mục lực quan sát người trong đình, đó là hai lão nhân râu tóc bạc phơ. Xem ra niên kỷ của hai lão nhân này đều cao hơn Lâu Vân Bàng. Một lão mặt vàng, để râu cằm, toàn thân mặc lam y, lão kia mặt đỏ, mày rậm, thân hình lùn hơn lão mặt vàng nhưng xem ra khí khái rất lớn, trên tay lão này còn cầm một chiếc tẩu thuốc.

Tên tiểu tử đang hoa tay múa chân nói năng gì đó, một lúc sau thì lão nhân mặt vàng từ từ đứng lên rồi bước ra khỏi đình. Lão ta nhìn Lâu Vân Bàng từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Xin hỏi quý tánh của bằng hữu?

Lâu Vân Bàng nói:

- Không dám, tại hạ họ Lâu. Tại hạ muốn hỏi các vị...

Lão chỉ tay về phía tiểu tử rồi nói tiếp:

- Hấn là người thế nào của các vị?

Lão nhân mặt vàng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu hãy khoan hỏi về hấn, bây giờ lão phu hỏi người trước, thiếu niên cùng đi với người đang ở đâu?

Lâu Vân Bằng kinh ngạc, lão vội hỏi lại:

- Làm sao các hạ biết được?

Lão nhân mặt vàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi trầm giọng hỏi:

- Ta hỏi người là hấn đang ở đâu?

Lâu Vân Bằng phá lên cười ha ha, lão liếc nhìn tiểu tử trong đình và nói:

- Hóa ra tiểu tử này quả nhiên là gian tế, chỉ có điều các vị đùa nhảm người rồi, nếu các vị muốn đánh nhau với bọn ta tại hạ thì đúng là tự chuốc họa vào thân.

Lão nhân mặt vàng trầm sắc diện, lão nghiêm giọng nói:

- Hồn láo! Ta hỏi người tại sao người không trả lời? Nếu người không thành thật trả lời thì hôm nay đừng mong rời khỏi đây một bước.

Lâu Vân Bằng lui ra sau một bước và nói:

- Vậy sao? Còn có người dám ngăn cản ta sao?

Lão đứng thẳng người, hai tay chống nạnh và cười nhạt, nói tiếp:

- Nhị vị hãy nghe đây, Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bằng ta không phải là hạng dễ đùa đâu... Còn người đồng hành với ta ư? Không sai, đó chính là một thiếu niên. Chỉ có điều, nếu các vị có ý định đánh nhau với hấn thì xem như là các vị là người mù rồi.

Lão cười ha ha rồi nói tiếp:

- Hôm nay các vị phải thành thật mà nói cho ta biết, hà cố gì các vị lại sai người theo dõi bọn ta? Là vì chuyện gì? Nếu nói dối một lời... thì... hì hì...

Lão chỉ con đại ưng trên vai và nói:

- Lâu Vân Bằng ta còn biết nói năng nhưng con đại ưng của ta thì không biết thương lượng đâu.

Lâu Vân Bằng cho rằng sau khi mình nói ra danh hiệu, nếu đối phương cũng là nhân vật lặn lộn trên giang hồ thì chẳng có lý nào lại không biết, và có thể những lời đó sẽ khiến đối phương kinh hồn khiếp vía.

Nào ngờ hai lão nhân nhìn nhau một lúc rồi phá lên cười ha ha. Lão nhân mặt đỏ đặt tẩu thuốc xuống ghế đá rồi chậm rãi đứng lên, nói:

- Họ Lâu kia, không sai, trên giang hồ bọn ta có nghe nói đến danh hiệu của người, chỉ có điều đại danh của người cũng chưa đủ hù dọa bọn ta đâu.

Lão nhân mặt vàng hắng giọng rồi nói:

- Ta khuyên người hãy biết điều một chút, nói cho bọn ta biết lai lịch của thiếu niên kia và mục đích chuyến đi này của hắn.

Lão nhân mặt đỏ tiếp lời:

- Lâu bằng hữu, bọn ta chỉ có thù với thiếu niên kia thôi, còn với người thì vô thù vô oán. Chỉ cần người đồng ý hợp tác thì bọn ta tuyệt không làm khó dễ người, bằng không...

Lão ta ngừng một lát rồi tiếp lời:

- Nếu người nhất định muốn đánh thì ta bảo đảm trong vòng hai mươi chiêu sẽ thu phục người ngay.

Vừa nói lão ta vừa để lộ đôi tay khô gầy, song mục lấp lánh tinh quang, trông thật khủng khiếp.

Thiết Chuông Hắc Ứng đã quen thói mềm nắn rắn buông, không ngờ hôm nay lại bị hai lão nhân kia đe dọa, khiến lão nhất thời dở khóc dở cười. Hồi lâu sau, Lâu Vân Bàng mới gượng cười, nói:

- Nói vậy hai vị cũng là người trên giang hồ à, xin cho biết quý danh hiệu?

Lão nhân mặt vàng gật đầu rồi chỉ qua lão nhân mặt đỏ, nói:

- Vị này là Bạch Y...

Lão nhân mặt đỏ vội cắt lời:

- Hiền đệ không cần nói rõ.

Lão nhân mặt vàng đành bế khẩu, lão nhân mặt đỏ nhìn qua Lâu Vân Bàng và nói:

- Người cũng không cần hỏi kỹ danh hiệu của bọn ta, miễn sao biết bọn ta cũng có danh có tánh là được rồi. Lâu bằng hữu, vừa rồi lão phu đã nói rõ, muốn thế nào là tùy người.

Lâu Vân Bàng trầm ngâm suy nghĩ:

- “Con bà nó, cái này kêu bằng đi thuyền vào sông hẹp rồi. Chẳng ngờ hai ngày nay Lâu Vân Bàng ta gặp toàn những chuyện xúi quẩy.”

Nghĩ đoạn lão quét mục quang nhìn kỹ đối phương, từ y phục, khí độ nhân thân và lời nói mà phán đoán thì nhất định hai lão kia không phải là hạng tầm thường. Nhưng Lâu Vân Bàng là người cương cường trực tính, nếu bảo lão bán rẻ bằng hữu thì quả thật là chuyện lão không thể làm được.

Hình như lão nhân mặt đỏ đã nhìn thấu tâm ý của Lâu Vân Bàng. Lão vẫy tay gọi Lâu Vân Bàng và nói:

- Đến đây! Đến đây! Lâu bằng hữu, lão phu lộ chút công phu cho người xem nhé.

Lời vừa phát thì lão nhân mặt đỏ hồng xuống tấn, song thủ bình thế đẩy ra ngoài, toàn thân liên tục lắc lư, bộ thế chẳng có điểm nào là kỳ lạ. Nhưng trong chớp mắt đã nghe hai tiếng ầm ầm ngoài xa hơn trượng, nhất thời đá chạy cát bay, khói bụi mù mịt khiến Lâu Vân Bàng giật thót người. Lão trấn định thần hồn, dõi mắt nhìn ra thì thấy hòn giả sơn cao hơn hai thân người đã biến thành đá vụn rơi vãi khắp nơi. Tuy đây là thứ Trục Lực trong nội công nhưng Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cũng bất giác kinh tâm động phách.

Lâu Vân Bàng không ngờ đối phương lại có trình độ công phu như thế, lão thầm nghĩ mình quyết không phải là đối thủ của lão này, nên nhất thời không dám lên mặt nữa.

Lão nhân mặt đỏ cười hì hì nói:

- Lâu bằng hữu, nếu người có công phu như vậy thì mới xứng động thủ với lão phu, bằng không thì hãy suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định.

Lâu Vân Bàng chợt nảy ra một kế sách, lão vội cung thủ và mỉm cười, nói:

- Khâm phục! Khâm phục!

Lúc này lão mặt vàng cũng bước lại, lão ta định đưa tay vỗ vai Lâu Vân Bàng nhưng con đại ưng liền vươn cổ ra khiến lão ta giật mình mà rút tay lại.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Các hạ đừng chạm vào nó.

Lão nhân mặt vàng mỉm cười, nói:

- Lâu bằng hữu, nếu người đồng ý hợp tác thì từ nay về sau, chẳng những không phải là địch nhân của bọn ta mà còn là bằng hữu, chỉ cần bọn ta bắt được thiếu niên kia thì nhất định bọn ta sẽ có hậu tạ.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Thực ra tại hạ và thiếu niên đó cũng chẳng phải là bằng hữu gì, chẳng qua chỉ quen biết ngẫu nhiên trên đường mà thôi.

Hai lão nhân lộ vẻ vui mừng, lão nhân mặt vàng nói:

- Như thế càng tốt, nào! Lão đệ, chúng ta vào trong đình ngồi nói chuyện.

Lão quay sang nói với tiểu tử dẫn dụ Lâu Vân Bàng đến đây:

- Này! Mau đi pha một bình trà.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Không cần khách khí, tại hạ đứng đây nghe được rồi, nhị vị có chuyện gì xin cứ nói thẳng đi. Chỉ cần Lão mỗ có thể làm được thì nhất định sẽ giúp.

Lão nhân mặt vàng cao hứng, lão phá lên cười một tràng sảng khoái rồi nói:

- Không vội, không vội! Chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói. Mời ngồi! Mời ngồi! Ôi! Nếu biết trước lão đệ ngươi là anh hùng biết thức thời thì tại hạ đâu dám mạo phạm.

Lâu Vân Bàng không để lộ một chút thần sắc trên mặt, lão trầm nghĩ:

- “Lão tiểu tử ngươi đừng đưa ta vào tròng, Thiết Chưởng Hắc Ưng ta đâu phải là đứa trẻ lên ba.”

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng lão vẫn cười hì hì nói:

- Có chuyện gì lão huynh hãy nói mau đi. Vị tiểu huynh đệ đó đang chờ tại hạ đây.

Lão nhân mặt vàng đón bình trà từ tay tên tiểu tử rồi rót cho Lâu Vân Bàng một chén, sau đó lão mỉm cười, nói:

- Vừa rồi ít nhiều có đắc tội với lão đệ, xin hãy uống chén trà đã.

Lâu Vân Bàng cũng chẳng khách khí, lão nhận chén trà rồi nhấp liền một ngụm!

Lão nhân mặt vàng cất giọng nhỏ nhẹ hỏi:

- Lão đệ, bọn ta xem ngươi như bằng hữu thật sự. Nếu ngươi chỉ nói xuông với bọn ta thì không phải đạo rồi.

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói:

- Đúng! Đúng! Phải! Phải!

Lão nhân mặt vàng tỏ ra rất cao hứng, lão nói:

- Lão đệ, ngươi và tiểu tử họ Giang kia quen biết bao lâu rồi?

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói:

- Bất quá chỉ mới một ngày mà thôi.

Lão nhân mặt vàng nói:

- Thế thì tốt! Hắn là một ma vương giết người không chớp mắt mà lão đệ ngươi không biết đấy thôi, tình cảnh của lão đệ ngươi thật quá nguy hiểm.

Lâu Vân Bàng rồn tóc gáy, lão vội hỏi:

- Thế có nghĩa là sao? Lão huynh chớ đánh lừa tại hạ đấy nhé.

Lão nhân mặt vàng cười nhạt một tiếng rồi nhìn qua lão mặt đỏ, sau đó mới chậm rãi nói:

- Nói thật với lão đệ nhé, tiểu tử đó chính là kẻ giết Hắc Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu và Thượng Hòa Âm ở một hoang đảo ngoài biển Bột Hải. Ngoài ra hắn còn giết Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão và Thương hải khách Kiều Côn... Kế đó hắn đại náo ngư cảng hải khẩu. Đả thương ba vị đạo trưởng của Tam Dương đạo quán tại Tần Quang huyện.

Vừa nói thân hình lão vừa phát run vì tức, hồi lâu sau lão mới tiếp lời:

- Ngày nay, tiểu tử đó đã khiến võ lâm công phẫn, mọi người đều hạ quyết tâm phải đối phó hắn. Xem ra tiểu tử đó đã cùng đường mặt vận và phải chịu báo ứng rồi. Thế lão đệ người sao lại kết giao với hắn vào lúc này, định làm ma cho hổ chăng?

Lâu Vân Bàng ngăn người ra nghe, lão thâm kêu trời và nghĩ:

- “Những chuyện như vậy, tại sao ta chẳng nghe nói gì cả? Nếu đúng như lão ta nói thì Giang Hải Phong thật không hổ là một đại anh hùng đội trời đạp đất.”

Nghĩ đến đây thì bất giác Lâu Vân Bàng sinh lòng kính trọng Giang Hải Phong hơn trước. Lão chớp chớp song mục và nói:

- Chuyện này có thật không?

Lão nhân mặt vàng buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đến lúc này mà còn ai lừa người chứ?

Lão nhân mặt đỏ hắng giọng rồi xen vào:

- Nếu người cam tâm kết bằng hữu với hắn thì cũng chẳng sao, chỉ cần người không sợ làm kẻ thù của võ lâm thiên hạ là được.

Lâu Vân Bàng cười thâm và nghĩ:

- “Ta sợ cái gì chứ? Thiết Chưởng Hắc Ứng há để các người hù dọa sao?”

Nghĩ đoạn lão cười cười, nói:

- Kẻ không biết không có tội, mọi chuyện chỉ trách tại hạ không biết rõ, xin nhị vị lão huynh bỏ qua cho. Nếu sớm biết thì dù đánh chết tại hạ, tại hạ cũng quyết không đi theo hắn.

Lão nhân mặt đỏ nói tiếp:

- Như thế là tốt rồi, sở dĩ bọn ta tìm người đến đây cũng vì muốn nói cho người biết chuyện này thôi.

Lâu Vân Bàng kinh ngạc nói:

- Tìm tại hạ đến? Chẳng phải là tại hạ tự đến sao?

Lão nhân mặt đỏ chỉ qua tên tiểu tử và nói:

- Hấn là người phụ trách dò la tin tức cho bọn ta và cố ý dẫn dụ người đến đây. Vừa rồi hấn cũng hạ thủ lưu tình với người đấy, nếu không thì độc châm cực kỳ lợi hại của hấn có thể giết người bất cứ lúc nào.

Lâu Vân Bàng thâm kinh ngạc, lão chửi thâm trong bụng:

- “Con bà nó, Lâu Vân Bàng ta một đời hành tẩu giang hồ, không ngờ lại mất mặt ở nơi này, ngay cả một tên tiểu tử cũng đấu không lại.”

Lão nhân mặt đỏ mím cười, nói tiếp:

- Lâu lão đệ cũng không cần chấp nhất chuyện nhỏ đó, bây giờ Giang Hải Phong đã thành công địch của võ lâm thiên hạ. Người đã không muốn chết chung với hấn thì huynh đệ ta cũng không nhẫn tâm nhìn người bị liên lụy, do vậy mới đặc biệt quan tâm như thế. Còn như người có tiếp nhận ân tình này hay không, huynh đệ bọn ta cũng không ép. Dù sao thì bọn ta cũng đã tận tâm tận ý, đến khi đó nếu người vẫn không biết tốt xấu thị phi thì cũng chẳng trách bọn ta được.

Lâu Vân Bàng rung mình, lão gương cười, nói:

- Hảo ý của nhị vị lão huynh khiến tại hạ rất cảm động. Hiện giờ tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, tại hạ đồng ý hợp tác với nhị vị.

Lão nhân mặt vàng vui mừng nói:

- Như vậy thì đã quá tốt rồi.

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt, nói:

- Ta vẫn chưa yên tâm, ta hỏi người nhé, người định ở lại Thanh Châu phủ này mấy ngày?

Lâu Vân Bàng đáp ngay:

- Ngày mai là đi rồi.

Lão nhân mặt đỏ lại hỏi:

- Các người trọ ở khách điểm nào?

Lâu Vân Bàng biết là không thể qua mặt hai lão quái này nên đành nói thật:

- Lão Phúc An!

Tên tiểu tử gật đầu như xác nhận với hai lão nhân, lão nhân mặt đỏ cười hì hì nói:

- Xem ra người rất thành thực, người nên biết, không chuyện gì qua được mắt bọn ta đâu.

Lâu Vân Bàng cả kinh thâm nghĩ:

- “Khá lắm, thì ra việc gì các người cũng đều biết!”

Nghĩ đoạn lão mím cười, nói:

- Sao lại nói thế, bây giờ tại hạ đồng ý làm bất kỳ việc gì cho các vị.

Lão nhân mặt đỏ vuốt râu, mỉm cười rồi nói:

- Rất tốt! Vậy thì chuyện thứ nhất là người hãy giữ tiểu tử Giang Hải Phong lại hai ngày cho bọn ta.

Lão nhân mặt vàng tiếp lời:

- Thế nào, không có vấn đề chứ?

Lâu Vân Bằng suy nghĩ rồi gật đầu, nói:

- Được thôi! Chút việc nhỏ này không có vấn đề gì, chỉ có điều tại sao phải làm thế?

Lão nhân mặt đỏ nói:

- Chuyện này người không cần lo, giờ này ngày mai, người đến đây nghe tin tức, bây giờ thì người có thể đi rồi.

Lâu Vân Bằng đứng dậy và nói:

- Được! Tại hạ đi đây!

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt, nói tiếp:

- Lâu huynh đệ, người không được nói cho Giang Hải Phong biết chuyện hôm nay và nơi ở của bọn ta đấy nhé, song phương trở mặt thì chớ trách bọn ta hạ thủ vô tình.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bằng đã đi được mấy bước, nghe vậy thì lão cười lớn và quay lại nói:

- Yên tâm! Tại hạ vẫn chưa muốn chết mà. Giờ này ngày mai tại hạ nhất định sẽ đến.

Lão nhân mặt đỏ mỉm cười, nói:

- Tối mai tiểu tử này sẽ đi đón người.

Lâu Vân Bằng nói:

- Không cần thế, tại hạ tự đến cũng được.

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta sợ người sẽ không biết chỗ, vì ngày mai bọn ta sẽ không còn ở nơi này nữa.

Lâu Vân Bằng ngẩn người giây lát rồi gượng cười, nói:

- Cũng được! Ngày mai gặp lại nhé.

Nói đoạn lão cất bước đi ra khỏi trang viện, lòng đầy âu lo và hồi hộp.

Ngày thứ hai là một ngày mưa dầm, tuy mưa không lớn nhưng lại kéo dài từ sáng đến tối. Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bằng đang từ bên ngoài trở về khách điểm.

Tên tiểu tử cũng đang đứng ở góc đường bên kia chờ hồi âm của lão, chốc chốc hẩn nghển cổ nhìn về phía khách điểm.

Tại khách phòng, Giang Hải Phong thấy Lâu Vân Bàng bước vào thì mỉm cười hỏi:

- Tình hình hôm nay thế nào?

Lâu Vân Bàng đưa ngón tay lên miệng và “suyt” một tiếng, kế đó lão bước đến trước cửa sổ và nhìn ra ngoài. Lão thả rèm cửa xuống rồi cuốn lên, Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái, định hỏi thì Lâu Vân Bàng lại khoát tay ra hiệu cho chàng im lặng. Lão buông rèm trúc và cuốn lên ba lần như vậy thì thấy tên tiểu tử ở bên kia đường khẽ gật gật đầu, sau đó hẩn quay người và bỏ đi.

Giang Hải Phong khẽ hỏi:

- Lâu tiên bối, làm thế nghĩa là sao?

Lâu Vân Bàng buông rèm và quay lại nói:

- Lão đệ, người không biết đó thôi, đây là ám hiệu mà hai lão quái kia quy định cho ta, ta làm thế là biểu thị mọi chuyện y theo kế hoạch mà hành sự.

Giang Hải Phong hỏi:

- Kế hoạch gì?

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Lão đệ người chớ hỏi làm gì, dù sao thì Lâu Vân Bàng ta cũng không phải là hạng bán rẽ bằng hữu.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài rồi vội quay lại nói:

- Lão đệ, bây giờ chúng ta đi thôi, tên tiểu tử kia đã đi báo tin, chí ít thì trong thời gian một tuần trà cũng chẳng có ai theo dõi chúng ta.

Giang Hải Phong vẫn ngồi tọa thiền trên giường, chàng bật cười và nói:

- Lâu tiên bối hãy yên tâm, mọi chuyện cứ theo kế hoạch của bọn họ mà làm. Bọn họ bảo lão đưa tại hạ đến đâu thì lão cứ đưa tại hạ đến đó. Tại hạ muốn xem thử đám chuột nhắt này định giở trò quỷ gì.

Thiết Chưởng Hắc Ứng biến sắc, lão vội nói:

- Giang lão đệ, ngàn vạn lần người không được khinh xuất. Bây giờ chúng ta nên đi thôi!

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Giang lão đệ người có biết bọn chúng có bao nhiêu người không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Trước đây, tại hạ dùng kiếm gỗ mà còn giết được mấy tên trên hoang đảo, bây giờ tại hạ đã có bảo kiếm thì việc gì phải sợ bọn chúng?

Lâu Vân Bàng vội khoát tay, nói:

- Lão đệ, tình hình bây giờ khác rồi, người của bọn chúng đông lắm.

Giang Hải Phong lạnh lùng hỏi:

- Đông là bao nhiêu?

Lâu Vân Bàng ngó người một lúc rồi nói:

- Theo lão phu mục kiến thì ước chừng trên ngàn tên.

Giang Hải Phong bước xuống đất, chàng cười nhạt rồi nói:

- Nếu bọn chúng kéo đến đây thật thì không chừng tại hạ buộc bọn chúng từng tên một chết dưới thanh bảo kiếm này.

Chàng quét mục quang nhìn qua Lâu Vân Bàng rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu lão sợ thì có thể rời khỏi nơi này, tại hạ tuyệt đối không miễn cưỡng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng thở dài một hơi rồi nói:

- Đã vậy thì chúng ta cùng chết ở nơi này thôi.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Chúng ta không thể chết!

Lâu Vân Bàng dậm chân, nói:

- Giang lão đệ, xin hãy tin ta. Lâu Vân Bàng ta không phải là kẻ sợ chết nhưng lát nữa đây thì người sẽ biết thôi. Chỉ có điều lão đệ người là một đại anh hùng, một đại hiệp khách, nếu phải chết trong tay bọn chúng thì chẳng đáng tí nào.

Giang Hải Phong thấy lão ta nói khẩn thiết như vậy thì bất giác ngẩn người.

Lúc này Lâu Vân Bàng đã thu xếp hành lý chỉnh tề nên vội vàng thúc giục:

- Đi! Đi! Đi thôi!

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Thật sự nghiêm trọng như thế sao?

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Lão đệ, người không lẫn lộn trong võ lâm hắc đạo nên không biết đó thôi. Xưa kia lão phu cũng là người trong hắc đạo, tuy ta không biết danh tánh và tính cách của hai lão nhân kia nhưng lại rất rõ về Tuyết Sơn Tứ Ma. Ám khí của bốn huynh đệ bọn họ cực kỳ tàn độc, chạm vào là mất mạng ngay. Lão đệ người là người đường hoàng, chớ phạm vào bọn chúng làm gì, đi mau thôi.

Giang Hải Phong vẫn nhếch mép cười nhạt nhưng trong lòng hơi kinh động, chàng nói:

- Bọn chúng đã có thanh thế như vậy thì e rằng chúng ta khó lòng chạy thoát được.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Việc đã đến nước này thì chúng ta cũng phải thử một chuyến thôi.

Nói đoạn lão lấy một bộ y phục bằng vải gai thô và một chiếc mũ cỏ, đưa cho Giang Hải Phong và nói:

- Nay, lão đệ thay cái này đi. Chúng ta không thể để cho bất kỳ người nào chú ý, ngựa cũng không cần.

Giang Hải Phong hơi phẫn nộ, nhưng thấy Lâu Vân Bàng lo lắng cho mình như vậy thì bất giác thở dài một hơi rồi nhận bộ y phục mặc vào, bộ dạng của chàng lập tức khác trước rất nhiều.

Lâu Vân Bàng ngắm nhìn chàng rồi gật gật đầu, nói:

- Đúng, như thế là được rồi!

Nói đoạn lão bước đến cạnh cửa sổ, từ từ vén rèm nhìn ra ngoài, tên tiểu tử vẫn chưa trở lại nhưng hai bên đường trước khách điểm, dường như có nhiều hành nhân hơn trước. Lâu Vân Bàng ngăn người một lát rồi nói:

- Hồng bát! Xem ra toán nhân mã thứ nhất của bọn chúng đã đến rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, hỏi:

- Thế nào, bây giờ còn có thể đi chăng?

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói:

- Được! Bây giờ là tốt nhất!

Giang Hải Phong với tay lấy thanh kiếm, chàng định mở cửa nhưng Lâu Vân Bàng ngăn lại, nói:

- Để làm gì? Người còn muốn biết bọn chúng là ai chăng? Nơi này đều có người của bọn chúng, chúng ta phải đi lên phòng trên mới được.

Lão lấy một nén bạc để lên bàn, đang lúc định đi mở cửa sổ khác thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì nên vội nói:

- Suýt chút nữa thì ta quên mất.

Thế là lão vội vàng thắp một ngọn đèn, sau đó đặt ngọn đèn ở bên dưới cửa sổ.

Hiện tại màn đêm đã dần buông, Lâu Vân Bàng nhìn ra ngoài một lúc rồi khẽ nói:

- Lão đệ, chuyện này đều vì ta mà liên lụy đến người, khi không vô cớ làm cản trở người một ngày.

Giang Hải Phong nói:

- Để biết được mưu đồ của bọn chúng thì chậm một vài ngày cũng đáng.

Lâu Vân Bàng vẫn không quên con đại ưng, lão đặt chim lên vai rồi đi mở một cửa sổ khác. Giang Hải Phong đi trước, Lâu Vân Bàng đi sau, cả hai đều tung người mà đi. Nơi bọn họ hạ chân là một thảm cỏ xanh tươi, lúc này mưa càng lúc càng to, sắc trời tối đen như mực.

Lâu Vân Bàng đi trước dẫn đường, chốc chốc lão quay lại nhìn Giang Hải Phong và ra hiệu cho chàng khom người xuống.

Đi chừng mấy trượng thì bỗng nhiên Lâu Vân Bàng nằm mọp xuống, Giang Hải Phong cũng dừng bước, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao không đi nữa?

Lâu Vân Bàng vuốt nước mưa trên mặt và nói:

- Con đại ưng này vướng tay chân quá, ta phải thả cho nó đi trước thôi.

Nói đoạn lão đưa tay vuốt ve con chim, cử chỉ đầy lưu luyến.

Giang Hải Phong quen nhìn cảnh vật trong bóng đêm nên thấy rất rõ vẻ bi thương trên mặt lão. Bất giác chàng tức cười và thầm nghĩ:

- “Lâu Vân Bàng này quá nhất gan rồi. Vì ta không muốn tạo thêm sát nghiệp, bằng không thì mấy chục tên tặc nhân kia có đáng gọi là gì?”

Lúc này Lâu Vân Bàng đã thả con đại ưng, lão ngẩng đầu nhìn đến lúc không còn thấy tung tích của nó rồi mới từ từ cúi đầu xuống. Trong mắt lão long lanh ngấn lệ, nhưng vì hòa lẫn vào nước mưa nên không biết đâu là nước mưa, đâu là nước mắt.

Sau một lúc trầm ngâm, lão thở dài rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Chim của lão bay quá xa như vậy, liệu nó có thể tìm lại chúng ta được không?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết! Chúng ta phải đi mau một chút.

Giang Hải Phong vẫn cảm thấy kỳ quái, chàng định lên tiếng hỏi thì đột nhiên nghe “vù” một tiếng, theo đó là một mũi tên bay lướt qua đầu.

- Kẻ nào?

Một tiếng quát lạnh lùng từ xa truyền lại.

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng định trả lời thì bị Lâu Vân Bằng lập tức kéo chàng nằm xuống, lão vội nói:

- Lão đệ, ngàn vạn lần không được lên tiếng, khi làm kinh động bọn chúng thì chúng ta chạy không thoát đâu.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Trốn trốn nấp nấp thế này, chi bằng cùng bọn chúng quyết sinh tử một trận. Lâu tiên bối hãy tránh ra đi, để tại hạ đối phó với bọn chúng.

Lâu Vân Bằng vội nài nỉ:

- Giang lão đệ, ta đã bảo là không thể được.

Vừa nói đến đây thì thấy bên kia đường có bóng người vọt lên. Người này mặc trường bào, tay cầm cự nha đao (đao có răng cưa), vừa hạ thân xuống cách bọn Lâu Vân Bằng chừng hai trượng thì quát hỏi:

- Kẻ nào? Hãy mau báo danh tánh, nếu không thì Trương nhị gia chẳng khách khí đâu đấy.

Thiết Chuông Hắc Ứng Lâu Vân Bằng vội cười cười, nói:

- Trương huynh đệ, là người nhà với nhau mà.

Vừa nói lão vừa đứng lên, người tự xưng là Trương nhị gia kia vốn họ Trương tên là Chí Thanh, ngoại hiệu là Đoạn Hồn Đao. Xuất thân từ một tên đạo tặc ở Tứ Xuyên, thời gian gần đây hấn lại bắt đầu thâm nhập vào vùng Sơn Đông.

Bạch Y Tẩu Yển Cửu Công vì nhận lời khẩn cầu của thế hữu Chu Kỳ nên không thể không xuất diện trợ giúp, ngoài việc kích động Tả Nhân Long đối địch với Giang Hải Phong, bọn họ còn phát thiệp ra khắp võ lâm, hiệu triệu nhân vật từ các lộ anh hùng, lấy số đông vây bắt Giang Hải Phong đang cô thân độc mã.

Đại binh của bọn họ tập kết tại Thanh Châu, tai mắt bày bố khắp nơi và quả nhiên Giang Hải Phong không thoát khỏi sự truy lùng của bọn họ. Tối nay cũng là đêm bọn họ quyết định hành động, vì thế nên huy động tất cả lực lượng.

Chu Kỳ và Yển Cửu Công thừa biết Giang Hải Phong là nhân vật phi phàm nên tuyệt không dám khinh xuất, một mặt dùng kế mua đứt nhân vật bên cạnh Giang Hải Phong là Lâu Vân Bằng, một mặt triệu tập toàn bộ thực lực, phân ra thành nhiều khu vực, thiết đặt cạm bẫy, quyết tâm nhất cử là trừ diệt Giang Hải Phong. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, bọn họ đâu ngờ rằng Thiết Chuông Hắc Ứng Lâu Vân Bằng thà chết chứ tuyệt không bán đứng bằng hữu dù cho bằng hữu vừa kết giao không lâu.

Khi Lâu Vân Bằng đưa Giang Hải Phong đào thoát đúng vào thời điểm mà bọn Chu Kỳ chuẩn bị hưng binh xuất kích, do vậy mà thời cơ rất khẩn trương. Lúc này vì

trời mưa quá lớn nên những nhân vật phụ trách giám sát khách điểm Lão Phúc An đều trú mưa trong các tửu quán lân cận, chỉ có ba tên trong toán thứ nhất là canh chừng ở bên kia đường.

Bọn chúng là Đoạn Hồn Đào Trương Chí Thanh, Thần Phiêu Hứa Đông và tên phi tặc nổi tiếng ở Sơn Tây - Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo. Ba tên này phụ trách canh phòng ở cửa chính khách điểm, ngoài ra còn có mười ba tên khác do tiểu tử Thường Trung dẫn đầu, do đó lực lượng của bọn chúng lúc này không phải là yếu.

Thiết Chuởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đều biết những sự bày bố này, lão cũng thừa biết với công lực của Giang Hải Phong thì đối phó với những nhân vật này thật dễ như trở bàn tay. Nhưng làm như vậy tất sẽ kinh động thực lực phía sau của bọn chúng, nếu để đối phương hạ thủ trước thì chuyện sẽ rất phiền phức.

Vì thế, khi Trương Chí Thanh vừa tung người tới thì Lâu Vân Bàng vội đứng lên chào hỏi hẩn rồi bước đến.

Đoạn Hồn Đào Trương Chí Thanh nghe Lâu Vân Bàng lên tiếng thì bất giác sống người, hẩn quét mục quang nhìn quanh rồi nói:

- Thì ra là Lâu lão huynh, có chuyện gì không?

Lâu Vân Bàng bước lại gần rồi nói nhỏ:

- Trương huynh đệ đến thật đúng lúc, ta đang có lời muốn truyền đi đây.

Trương Chí Thanh nói:

- Bọn họ cũng sắp đến rồi, nhưng hôm nay mưa lại lớn quá.

Nói đoạn lão nheo mắt nhìn trời.

Lâu Vân Bàng thở dài, nói:

- Tiểu tử họ Giang kia quá tinh ranh, Yấn lão ca có hẹn với ta là không được hạ thủ trong vòng một canh giờ nữa, vì thế ta muốn nhờ Trương huynh đệ thông báo với các lộ nhân mã, bảo bọn họ phải chậm lại một chút.

Đoạn Hồn Đào Trương Chí Thanh ngớ người, hẩn nói:

- Thế à? Bây giờ mới thông báo thì đã quá muộn, bọn họ đều xuất động cả rồi.

Lâu Vân Bàng nhìn tứ phía rồi nói:

- Gần đây ngoài các hạ ra còn có ai khác không?

Trương Chí Thanh đưa tay vuốt nước mưa trên mặt rồi gật đầu, nói:

- Có! Hứa Đông và Kiều Mạo.

Lâu Vân Bàng trầm kinh hãi, nhưng lão vội gật đầu, nói:

- Sao không thấy bóng dáng bọn họ?

Trương Chí Thanh cười ha ha nói:

- Lâu lão huynh cũng là nhân vật lão luyện giang hồ mà, người của chúng ta bày bố, há để cho kẻ khác trông thấy được sao?

Hắn ngừng một lát rồi cười nhạt, nói tiếp:

- Tại hạ thấy Giang Hải Phong chẳng qua chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cũng không thể có công phu gì ghê gớm, tại hạ mong cho hắn xuất hiện ngay bây giờ để hắn nếm mùi Đoạn Hồn Dao của tại hạ.

Lâu Vân Bằng cười cười, nói:

- Chuyện đó cũng dễ thôi, chờ lát nữa rồi người sẽ thấy ngay.

Trương Chí Thanh “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nhiều người thế này thì đừng nói là đánh, chỉ cần hù dọa là hắn đã sợ đến chết rồi. Được, không làm mất thời gian của lão nữa, tại hạ đi đây.

Nói xong hắn quay người ngay, nhưng bất giác rung mình kinh hãi, suýt chút nữa kêu thất thanh. Thì ra trước mặt hắn là một thiếu niên khôi ngô anh tuấn, tuy mặc y phục hương thôn cũ kỹ nhưng vẫn toát lên hùng khí凛冽.

Đoạn Hồn Dao lui bước và quát hỏi:

- Người là ai?

Lúc này Lâu Vân Bằng cũng nhìn thấy nên bất giác kinh tâm động phách, lão thở dài nói:

- Không lẽ lão đệ người...

Thiếu niên kia không phải ai khác mà chính là Giang Hải Phong, chàng mỉm cười, nói với Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh:

- Bằng hữu, chẳng phải người rất muốn gặp tại hạ sao?

Trương Chí Thanh rung mình, toát mồ hôi lạnh, hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâu Vân Bằng và nói:

- Họ Lâu kia, chuyện này nghĩa là sao?

Lâu Vân Bằng thấy Giang Hải Phong đã hiện thân thì biết cục diện trước mắt khó có thể vãn hồi và cũng không thể ngăn cản chàng xuất thủ, tình thế buộc phải hạ Trương Chí Thanh trước rồi mới tính.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, chuyện này chỉ trách người quá hồ đồ thôi.

Nói xong lão cúi người định lướt tới, nhưng Giang Hải Phong đã hạ thủ trước lão. Thân hình chàng như một luồng gió cuốn tới. Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh chưa

kip xuất đao thì đã bị một luồng kinh lực di sơn đảo hải đánh văng đi. Thân hình Trương Chí Thanh còn chưa rơi xuống thì Lâu Vân Bằng đã kéo tay Giang Hải Phong và nói:

- Đi mau, không thể ở lại nơi này.

Tuy không muốn đi nhưng Giang Hải Phong cũng đành miễn cưỡng cất bước. Chàng không cam tâm chạy trốn thế này, vì chàng tự tin là mình có thừa sức thể đối phó với bọn người hung ác kia, chỉ có điều chàng không quên lời giáo huấn của sư phụ nên cố gắng tránh tạo nhiều sát nghiệp.

Mưa như khuynh bồn trút nước, hai người luồn qua mấy ngõ hẻm rồi ra một đường quan đạo khác. Trời tối đen như mực, mưa giăng giăng khắp chốn, Lâu Vân Bằng cơ hồ chẳng thấy gì nữa. Nhưng Giang Hải Phong lại thấy được tất cả, chàng đưa Lâu Vân Bằng đi men theo bờ cỏ bên đường quan đạo.

Bỗng nhiên phía trước có ánh đèn lồng chiếu lại, một người quát hỏi:

- Kẻ nào đi đêm? Mau tránh ra một bên, nơi này không cho bất kỳ người nào đi qua cả.

Lâu Vân Bằng vội nói:

- Hồng rồi, bọn chúng đã bày bố khắp nơi. Giang lão đệ, e rằng chúng ta chạy không thoát rồi.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói:

- Tại hạ muốn xem kẻ nào dám cản đường chúng ta.

Nói đoạn chàng phóng bước đi đến trước, chợt nghe phía đối diện có tiếng quát:

- Bắn!

Liên tiếp có bốn mũi tên bay thẳng về phía Giang Hải Phong.

Lúc này Giang Hải Phong đã phần nộ đến cực điểm, chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng và phát tả thủ lên, bốn mũi tên chưa kịp tới đích thì đã rơi xuống đất. Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, tứ bề đã vang dậy tiếng tiêu tiếng sáo, rõ ràng nơi này đã được bày bố khá nghiêm mật. Giang Hải Phong tung người lướt đến chỗ có ánh đèn hắt ra. Chàng thấy hai đại hán đội mũ và mặc y phục kiểu quan binh, đang giơ cao chiếc đèn lồng, bên cạnh hai đại hán còn có bốn quan binh giương cung tên về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong thấy vậy thì bất giác ngớ người, chàng nộ khí quát:

- Các người là quan binh, sao lại cấu kết với bọn đạo tặc giang hồ, dả thương hành nhân?

Tên quan binh cầm đèn bên trái liền rút đao và cười nhạt, nói:

- Họ Giang kia, người vào tròng rồi, đất Thanh Châu này bị người làm điên đảo liên tiếp mấy ngày, người gây án rồi muốn thoát hả, đâu có dễ như vậy. Hôm nay bọn ta đã an bày rất nghiêm mật, xem người chạy đường nào cho biết.

Nói đoạn hấn phát đao lên và hạ lệnh:

- Bắn!

Vù vù...

Lại bốn mũi tên nữa bay ra, Giang Hải Phong liền phát tay áo, theo đó bốn mũi tên đều rơi xuống đất mà chưa kịp tới đích. Mấy tên quan binh mục kiến thần dũng của chàng như vậy thì kinh khiếp đến độ thộn cả người ra.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Các người nói cái gì? Là kẻ nào gây án ở bản địa? Các người ở công môn mà sao lại ngậm máu phun người như thế?

Hai bên quan binh cầm đèn vội lui bước ra sau, tên bên trái nói:

- Nói bậy! Người còn định giở trò vô lại hả? Nói cho người biết, người vừa vào thành là bọn ta đã chú ý đến người rồi, huống hồ còn có người mật báo... Hì hì, hôm nay người có mọc cánh cũng khó bay thoát. Nói cho người biết, phía trước còn bằng hữu trên giang hồ của các người chờ đợi người đấy, hãy quy phục đi thôi.

Nói xong hấn lại phát đao hạ lệnh:

- Bắn! Bắn! Ta đi gọi viện binh đây!

Nói đoạn hấn quay người bỏ chạy, nhưng sau khi nghe mấy lời này thì Giang Hải Phong đã nộ khí công tâm. Chàng cười ha ha rồi tung người lên không, thân pháp tuyệt nhanh, tựa như thiên binh từ trên trời rơi xuống và đứng trước mặt tên quan binh.

Tên này vừa kinh vừa sợ, hấn quát lớn:

- Ta giết người đây!

Theo tiếng quát là một đường đao chém ngang, Giang Hải Phong lách người, chờ đao của đối phương lướt qua thì cười nhạt và xuất thủ chụp vào cổ tay phải của hấn. Chàng quát khê:

- Cút con bà người đi!

Chỉ thấy hữu thủ của chàng hất mạnh ra ngoài, thân hình to lớn của tên quan binh lập tức như quả cầu bay ra xa hai trượng, hấn ngã ỵch xuống đất rồi bất tỉnh nhân sự.

Mấy tên khác thấy vậy thì hồn kinh phách tán, quăng đèn quăng cung tên mà bỏ chạy tứ tán.

Giang Hải Phong định truy theo nhưng Lâu Vân Bàng vội giữ lại, lão nói:

- Lão đệ, không được đả thương chúng. Thật là bọn độc ác, thì ra bọn chúng đã ngầm cấu kết với quan binh. Chuyện này ngay cả ta cũng bị bọn chúng qua mặt. Lão đệ, chúng ta đi thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, hữu thủ vung ra sau lưng. “Soạt” một tiếng, trường kiếm đã nằm gọn trong tay. Chàng lay động thanh kiếm và nói:

- Lão tiên bối, khổ tâm của lão uổng phí rồi, hôm nay tại hạ phải giáo huấn bọn chúng một trận, cho chúng biết bọn ta không phải là người dễ bị ức hiếp.

Lâu Vân Bàng cả kinh, lão vội nói:

- Lão đệ, ngàn vạn lần không được làm thế, người của bọn chúng đông lắm.

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói:

- Lão đừng sợ, dù bọn chúng có thiên binh vạn mã thì tại hạ cũng xem bọn chúng chẳng ra gì. Nào! Lão theo tại hạ tiến lên thôi.

Lúc này Lâu Vân Bàng đã dẫm bùn đất trên người, bộ dạng vừa khấn trương vừa nhếch nhác, câu nói của Giang Hải Phong mang lại cho lão sự cổ vũ rất lớn. Lão không do dự nữa mà lập tức cười sang sảng, nói:

- Được! Lão đệ, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão thò tay vào thắt lưng rút ra một chiếc Xà Đầu Bổng (gậy đầu rắn). Đây là một thứ binh khí rất tầm thường, nhưng khác ở chỗ là có đến hai đầu xà, ngân quang lấp lánh trông rất lợi hại.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng vừa vung Xà Đầu Bổng lên thì đột nhiên thấy có hai bóng người từ bên trái bổ nhào tới. Hai người này mặc áo di mưa và dường như trùm kín diện mục, một gã vừa hạ thân xuống là quát ngay:

- Giỏi cho Lâu Vân Bàng, không ngờ người là kẻ ăn cháo đá bát...

Gã vừa nói đến đây thì Lâu Vân Bàng đã lướt tới, Xà Đầu Bổng trong tay phát ngang ra một đường. Gã mới đến kinh hãi kêu thất thanh và vội tung người lên không trung, đồng thời trường kiếm cũng xuất ra nhanh như chớp.

“Choang” một tiếng, song phương đều lui bước.

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới nhận ra người mới đến chính là Thần Phiêu Hứa Đông.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Hứa Đông, người biết điều thì hãy mau tránh ra, bằng không thì sinh mạng của người khó bảo toàn đấy.

Thần Phiêu Hứa Đông cười một tràng cuồng ngạo rồi nói:

- Các người sắp chết đến nơi rồi mà còn dám dùng đại ngôn hù dọa ta chẳng? Hứa Đông ta há dễ bị người hù dọa à?

Lời chưa dứt thì gã cảm thấy có đạo kinh phong từ bên phải cuộn tới, Thần Phiêu Hứa Đông cả kinh, vội thi triển thế Quái Mãng Phản Thân lách người qua một bên. Gã thấy trước mắt mình là một thiếu niên tuấn tú trong bộ y phục hương thôn, không cần phán đoán thì Hứa Đông cũng biết đối phương là ai. Do vậy, gã lập tức quát lớn:

- Cút con bà người đi!

Theo tiếng quát là một đường kiếm đâm thẳng về phía Giang Hải Phong với chiêu Bạch Xà Thổ Tín. Kiếm đã xuất thì Hứa Đông mới phát hiện thần thái an nhiên tự tại nhưng đầy uy dũng của thiếu niên, gã bất giác rung mình, song có muốn thu chiêu lui bước cũng đã không kịp nữa rồi.

Một đạo kiếm quang như ánh chớp lóe lên, theo đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thiết Chuông Hắc Ứng cũng không thấy rõ Giang Hải Phong xuất thủ như thế nào, lão chỉ thấy trong chớp mắt là Thần Phiêu Hứa Đông phơi thây tại đường trường.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói:

- Kiếm pháp thật tuyệt diệu.

Ngẫu nhiên lão thấy có một người ngồi trên cây ở ngoài xa hơn trượng, tay cầm một thanh thiết đao. Lâu Vân Bàng giật thót người, lão kêu lên:

- Lão đệ, cẩn thận sau lưng!

Giang Hải Phong quay lại và cười ha ha, chàng nói:

- Lão tiên bối đừng lo, hắc đã chết rồi.

Nói đoạn chàng vung tả chuông phát ra, người ngồi trên cây lập tức ngã nhào xuống đất.

Lâu Vân Bàng bước lại xem thì thấy đây là một tên vô danh tiểu tốt, diện mạo rất lạ.

Hiện tại mưa đã ngưng, trời cũng sáng ra, tứ bề yên tĩnh không một bóng người.

Giang Hải Phong vẫn chống kiếm đứng tại đường trường, chàng chau mày, nói:

- Kỳ quái! Bọn chúng đâu cả rồi?

Thiết Chuông Hắc Ứng Lâu Vân Bàng quét mục quang nhìn xung quanh rồi cũng buột miệng nói:

- Quái lạ? Không lẽ bị thần uy của lão đệ người làm cho kinh tâm khiếp đảm mà bỏ chạy cả rồi sao? Chúng ta đi thôi!

Thế là hai người phóng bước lướt đi. Chẳng mấy chốc thì trước mắt xuất hiện một vườn rau, nước mưa còn đọng nhiều vũng, năm sáu chú gà núp mưa dưới bờ rào, mình mẩy ướt sũng và đang run rẩy trong gió nhẹ.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng lướt qua bờ rào mà đi, trời không còn tối đen như mực nên song phương có thể nhìn rõ diện mạo của nhau. Anh khí của Thiết Chuồng Hắc Ưng vẫn không suy giảm, tuy lão đã giắt chiếc Xà Đầu Bổng vào thắt lưng nhưng tùy nơi tùy lúc đều để ý đến động tĩnh tứ phía.

Hai người vượt qua một nông trang, vượt qua một con suối nhỏ thì đến một cánh rừng dâu trước mặt. Lâu Vân Bàng chau mày nói:

- Chúng ta cần phải vượt qua rừng dâu này, nhưng nếu có địch nhân mai phục trong rừng thì nguy hiểm quá.

Giang Hải Phong dừng bước quan sát một lúc, trong rừng dâu im ỉm không chút động tĩnh, chàng cười nhạt, nói:

- Không sao, chúng ta cứ xông vào.

Nói đoạn chàng bạt kiếm hoành trước ngực rồi tiến bước, Lâu Vân Bàng cũng xuất Xà Đầu Bổng cầm tay. Hai người một trước một sau xông vào rừng dâu. Trong rừng tối đen như mực, có thể nói là ngựa bần tay không thấy ngón. Đi chừng mười trượng thì trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh kỳ quang, có người quát lớn:

- Tiểu tử Giang Hải Phong, ngươi còn muốn toàn mạng tẩu thoát chăng?

Tiếp theo là “vù vù”, hai mũi ám khí bay về phía Lâu Vân Bàng. Thiết Chuồng Hắc Ưng vội vung Xà Đầu Bổng gạt phắt ám khí bay qua một bên.

Lúc này đột nhiên ánh kỳ quang tắt ngấm, ba bóng người từ bên phải bổ nhào tới. Người đi đầu có thân hình thấp lùn, hai tay cầm một đôi kim luân, trên kim luân còn có những vòng tròn, khi lay động thì phát ra tiếng kêu leng keng. Thân pháp người này tựa như phi yến xuyên vân, chỉ sau hai lần tung lên hạ xuống thì đã đến trước mặt bọn Giang Hải Phong. Kim luân bên hữu thủ vung ra, thi triển chiêu Bại Phong Bàn Đả, nhằm đỉnh đầu Thiết Chuồng Hắc Ưng mà đánh thẳng xuống.

Cùng lúc đó, hai người phía sau đều sử dụng thiết quả tấn công Giang Hải Phong, một tả một hữu, khí thế nhất thời rất uy mãnh. Tuy trong đêm tối nhưng Giang Hải Phong vẫn có thể nhận ra hình mạo đối phương một cách rõ ràng. Trên mặt hai người này không một chút huyết sắc, cả hai đều có đôi mày hình chữ bát, mặt dài như mặt ngựa, diện mạo tàn khốc, xem ra chẳng giống người.

Lâu Vân Bàng thấy hai người này mặc bạch bào và có thân pháp như bay thì đã đoán ra đối phương là Hà Giang Nhị Lang, nổi danh trong giới tặc đạo. Lão kinh hãi kêu lên:

- Giang lão đệ, cẩn thận với ám khí của bọn chúng.

Quả nhiên Hà Giang Nhị Lang Đào Băng, Đào Sương này là những nhân vật rất khó đối phó. Bọn chúng là một đôi huynh đệ song sinh, thuở nhỏ được Tư Không đạo nhân của phái Thanh Thành thu nhận làm môn đồ nên võ nghệ không tầm thường. Tính tình cả hai đều hung tàn hiếu sát, về sau vì gây ra đại họa nên bị Tư Không đạo nhân trục xuất khỏi sư môn. Thoát khỏi sự kiềm chế câu thúc thì huynh đệ bọn chúng càng rảnh tay lộng hành, chưa đầy mười năm lẫn lộn trong võ lâm hắc đạo mà ác danh của bọn chúng nổi như cồn.

Đào Băng, Đào Sương không những có công phu kinh người trên thiết quả mà còn có môn ám khí cực kỳ lợi hại do Tư Không đạo nhân truyền thụ khi bọn chúng còn ở Thanh Thành. Môn ám khí này có tên gọi là Ngũ Vân Bổng Nhật Tảo Hồn Điếu, dùng hàn thiết trong suốt sâu nghiên lẫn với cát, sau đó tẩm độc dịch vào rồi luyện thành. Nghe nói huynh đệ bọn chúng dựa vào môn ám khí này mà hành Nam tẩu Bắc, đi khắp võ lâm nhưng chưa từng gặp qua đối thủ nào.

Lần này Chu Kỳ và Yến Cửu Công vốn cũng không mời được huynh đệ bọn chúng, nhưng có kẻ hiền kế đem lợi ra dụ, trước tiên Chu Kỳ xuất ra một khoảng kim ngân, sau đó Yến Cửu Công ra mặt hứa nhường phạm vi thế lực ở mặt nam Sơn Đông, nhờ vậy mới đánh động được huynh đệ bọn chúng.

Hà Giang Nhị Lang vốn chẳng biết Giang Hải Phong là nhân vật nào, mãi đến lúc tới Thanh Châu thì huynh đệ bọn chúng mới biết, ngoài ước hẹn với huynh đệ bọn chúng ra thì Chu Kỳ còn hẹn ước với nhiều nhân vật khác nữa. Vì vậy huynh đệ bọn chúng tỏ ra không vui, vì cho rằng đối phó với một tiểu tử như Giang Hải Phong thì huynh đệ bọn chúng cũng đã thừa sức rồi.

Thế là huynh đệ bọn chúng định bỏ đi ngay. Yến Cửu Công phải dùng miệng lưỡi khuyên giải điều hay lẽ thiệt và hứa cho chúng đánh trận đầu, nhờ đó mới lưu giữ được hai huynh đệ họ Đào.

Bọn chúng được an trí ở đây đã khá lâu, ngoài ra còn có gã thấp lùn sử dụng song luân họ Lâm tên Ngao, biệt hiệu Ải Sơn Thần được phái tới trợ thủ cho huynh đệ họ Đào.

Khi ba nhân vật này bất ngờ xuất hiện thì Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng đều ngâm kinh hãi. Thân pháp của Hà Giang Nhị Lang Đào Băng, Đào Sương nhanh như gió, một tả một hữu bổ nhào tới trước mặt Giang Hải Phong tựa như hai con vượn người.

Đào Băng quát lớn:

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Thiết quả mang theo một đạo kinh cực lớn bổ thẳng xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền phát ra một đường kiếm, dùng sống kiếm gạt quả trượng của đối phương. Cùng lúc đó thì Đào Sương lặng lẽ lướt tới, hấn dùng đầu quả trượng điểm vào mạng sườn của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong xoay mạnh thân hình, đầu quả trượng vừa điểm tới thì chàng lạnh lùng quát:

- Cút đi!

Tả thủ vung ra theo thế Vân Long Thám Trảo chụp ngay vào đầu quả trượng của đối phương. Chàng vận lực đẩy mạnh một cái, Đào Sương cảm thấy hổ khẩu tay nóng ran, hấn phải lui ra sau ba bước mới trụ thân lại được.

Đào Băng nhượng đôi mày chữ bát, cười hì hì và nói:

- Tiểu tử họ Giang, người quả nhiên là có ngón nghề độc đáo!

Hà Giang Nhị Lang ngạo thị võ lâm đã lâu, nhiều năm qua bọn chúng chưa từng gặp đối thủ. Bọn chúng vốn cho rằng đối phương là một thiếu niên thì có được thủ đoạn xuất sắc gì. Nhưng hiện tại thì cả hai đều bất giác kinh tâm động phách. Đào Băng hoành thiết quả trước ngực và lạnh lùng nói:

- Giang Hải Phong, rừng dâu này là nơi vui thân của người, người còn định tẩu thoát chăng?

Giang Hải Phong lạnh lùng quan sát vẻ kỳ quái của huynh đệ họ Đào, chàng thấy thân thể bọn chúng ồm trơ xương, mắt sâu hoắm, trông cứ như một bộ xương cách trí. Hơn nữa, vừa rồi chàng vận công lực gạt và đẩy nhưng vẫn chưa thể đánh rơi binh khí bọn chúng nên bất giác cũng hơi kinh dị trong lòng. Chàng cười nhạt rồi nói:

- Tại hạ và nhị vị bình sinh không quen biết, hà cớ gì các vị lại cản đường tại hạ? Tại hạ khuyên huynh đệ nhị vị chớ quẩn vào chuyện của người khác, biết điều thì mau tránh ra, bằng không thanh kiếm của tại hạ chẳng khách khí đâu.

Hà Giang Nhị Lang mỗi tên chiếm một phương, bất tiến bất thoái, cả hai đều trừng mắt như cú mèo nhìn thiếu niên trước mặt, thần sắc trên mặt chúng toát lên một vẻ vô cùng khùng khiếp.

Đào Băng lạnh lùng nói:

- Vừa rồi ta thấy thủ pháp xuất kiếm của người giống lộ số của một lão bằng hữu, họ Giang người học kiếm ở người nào vậy?

Giang Hải Phong thấy dưới mí mắt của Hà Giang Nhị Lang có nhiều nếp nhăn thì biết niên kỷ của đối phương có lẽ không nhỏ. Chàng liếc nhìn qua Lâu Vân Bàng thì thấy lão đang kịch chiến với đối phương, tuy chưa thể thủ thắng nhưng bổng pháp không rối loạn và ít nhiều chiếm thế thượng phong, do đó chàng cũng rất yên tâm.

Đào Băng thấy đối phương không trả lời thì bước tới một bước và cười nhạt, nói:

- Có phải sư phụ người là Ngân Hà lão nhân, năm xưa từng tung hoành giang hồ với một thanh Lôi Âm Kiếm?

Giang Hải Phong chấn động tâm thần, chàng ngẩng cao đầu và nói:

- Không sai, Ngân Hà lão nhân chính là gia sư. Nếu nhị vị là chỗ quen biết trước đây của gia sư thì tại hạ cũng mở cho một lối thoát, các vị hãy đi đi!

Hà Giang Nhị Lang nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau, nhất thời cả hai đều đứng trơ người như pho tượng.

Đào Băng nghiêng răng trạo trạo rồi nói như rít:

- Quả nhiên không sai, lão ta vẫn chưa chết!

Lời chưa dứt thì hắn lui ra sau mấy bước, thần thái đầy vẻ khấn trương, hắn quát hỏi:

- Hiện giờ lão ta có ở gần đây không?

Giang Hải Phong thần nhiên, nói:

- Xin lỗi, tại hạ không thể tiết lộ hành tung của gia sư, nhưng các hạ hỏi để làm gì?

Đào Băng gượng cười, mặt đầy vẻ bi phẫn, hắn nói:

- Năm xưa huynh đệ bọn ta từng có duyên gặp lệnh sư mấy lần, chỉ đáng tiếc sau lần chia tay ở Lan Thương Giản, đến nay đã hai mươi năm vẫn biệt âm vô tín, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được đệ tử của lão.

Nói đến đây thì hắn phá lên cười một tràng sang sảng. Tiếng cười như dùi nhọn đâm vào tai người nghe, tiếng cười vừa dứt thì hắn quay sang nói với Đào Sương:

- Chuyến này chúng ta không uống công rồi, được gặp đệ tử đặc ý của Ngân Hà lão nhân thì thật đáng giá.

Đào Sương hai tay nắm chặt quả trượng, hắn cười hì hì mấy tiếng rồi tung người như phi ưng, miệng hú một tiếng dài, chớp mắt đã hạ thân xuống trước mặt Giang Hải Phong. Hắn quay lại nói với Đào Băng:

- Lão ca đứng qua một bên, chờ tiểu đệ thử tài cao đồ của Ngân Hà lão nhân.

Lời vừa dứt thì thiết quả đã nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà bổ xuống. Giang Hải Phong cũng đẩy trường kiếm ra ngoài, rõ ràng là chàng muốn phong bế thế quả trượng của đối phương, nhưng thực ra là nhằm uy hiếp mạn sườn phải của Đào Sương. Ngay lúc đó Đào Băng cũng cấp thiết quả phi tới như cuồng phong.

Giang Hải Phong cảm thấy có hàn quang phơ phất trên đầu thì biết Đào Băng đã sắp đánh xuống nên bất giác kinh tâm. Bởi lẽ thân pháp của Hà Giang Nhị Lang quả nhiên có nhiều quái dị. Đối diện với hai đại địch như vậy thì Giang Hải Phong không dám tỏ ra khinh xuất nữa.

Đồng thời chàng soạt chân trái tới trước, hàn kiếm đẩy ra trước chừng nửa thước rồi bất ngờ xoay chuyển quét lên trên. Đây là tuyệt chiêu do Ngân Hà lão nhân truyền thụ cho chàng, tên gọi là Thượng Điểm Thiên Đăng.

“Choang” một tiếng, ánh lửa lóe chớp trong màn đêm, Đào Bằng cảm thấy hồn phi phách tán. Hắn lộn người trên không, thiết quả bật ra ngoài, thân hình cũng thừa thế lướt ra xa rồi hạ xuống. Sau đó hắn dùng tay vuốt qua thiết quả thì thấy thân quả bị kiếm của đối phương chém sâu vào hai phân. Cũng may là lực từ một bên đánh vào, nếu là lực thẳng trực tiếp thì e rằng thiết quả của hắn đã bị đoạn làm hai khúc rồi.

Bấy giờ Đào Sương mới biết binh khí của đối phương là một thanh bảo kiếm, bất giác hắn càng thêm kinh tâm động phách.

Giang Hải Phong lạnh lùng quát:

- Khá lắm, người đừng chạy nhé!

Đào Sương vừa định tung người lướt đi thì Giang Hải Phong đã bước tới. Bảo kiếm trong hữu thủ phát ra thanh âm như long ngâm, theo đó là một đạo bạch quang lạnh buốt đâm thẳng vào giữa lưng Đào Sương. Đào Sương vội nhoài người qua trái, quả trượng từ dưới vuốt lên theo thế Đào Thác Thiên thư. Tuy chiêu này thi triển cực nhanh nhưng Giang Hải Phong đã sớm dự phòng. Chàng ép trường kiếm xuống, tả thủ bắt kiếm quyết, miệng quát lớn:

- Cút đi!

Một đạo bạch quang lóe lên, Đào Sương kêu “hự” một tiếng, thân thể gãy guộc của hắn loạng choạng lui ra ngoài xa, hắn phải dùng thiết quả chống giữ mới trụ thân lại được.

Nhưng thấy trên bạch y trắng như tuyết của hắn đã có huyết tươi xuất hiện sau vai trái, hắn định thần giây lát rồi lập tức tung người phóng đi.

Giang Hải Phong khom người và quát lớn:

- Người ở lại thêm một lúc nữa đã.

Thân người vừa bốc lên thì đột nhiên chàng nghe mấy luồng gió khê rít lên và bay thẳng về phía mình. Trong lúc khẩn trương, Giang Hải Phong không ngờ đối phương lại giở thủ đoạn như thế, chàng quát lớn và vung tả thủ, năm ngón tay xòe ra, nội lực theo đó mà bắn ra ngoài.

Những luồng như gió rít kia lập tức bị quét sạch, đồng thời trường kiếm bên hữu thủ của chàng cũng vung ra theo hình vòng cung, phong bế đường đi của ám khí.

Lúc này Thiết Chuồng Hắc Ưng Lô Vân Bàng bỗng nhiên tung người phóng tới, thì ra lão ta đã hạ được Ải Sơn Thần Lâm Ngao nên vội đến tiếp ứng Giang Hải Phong.

Lâu Vân Bàng vừa thấy tình thế như vậy thì liền hỏi:

- Giang lão đệ, không sao chứ?

Giang Hải Phong lắc đầu và thở phào một hơi, nói:

- Không sao, chúng ta truy theo nhé.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe “vù” một tiếng, lần này thanh âm phát ra từ bên phải, theo đó là một luồng ngân tinh bay tới, bao phủ toàn thân Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng.

Lần này Giang Hải Phong đã có đề phòng thì làm sao bị mắc lừa nữa? Chỉ thấy chàng khom người xuống, song chuồng bình thế đẩy ra hai đạo kinh lực di sơn đảo hải. Song chuồng vừa đẩy ra thì nội lực kết thành một bức tường lực trầm vững, có thể nói là sóng biển cũng không vượt qua được.

Luồng ngân tinh bay đến với thế mạnh như cuồng phong nhưng khi tiếp xúc với bức tường lực đạo thì lập tức bị triệt hạ hoàn toàn. Chớp thời cơ, Giang Hải Phong hú một tiếng dài rồi phi thân bay lên như một con đại ưng. Chàng đã thấy rõ nơi phát ra ám khí nên thân hình hạ xuống ngay nơi đó, lòng căm hận lên đến cực điểm, chàng quát lớn:

- Đồ vô sỉ, còn không mau chui ra?

Chợt nghe “rắc rắc” mấy tiếng vang lên, kinh phong của chuồng lực đã bật gãy đám dâu trước mặt. Nhất thời làm dâu rơi rụng như lá mùa thu, hai bóng bạch y, một tả một hữu liền tung người vút lên như chim én.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Các người nạp mạng đi thôi!

Lời chưa dứt thì chàng cũng lướt đi như sao xẹt, truy theo hai bóng bạch y. Đến lúc này thì Lâu Vân Bàng cũng chẳng còn do dự gì nữa, tuy nhiên lão biết Hà Giang Nhị Lang là những nhân vật nổi tiếng tàn nhẫn trong giới hắc đạo, bản thân lão tuyệt không phải là đối thủ của chúng. Nhưng tình thế trước mắt không còn dặt dể cho lão tự thủ bàng quan. Do vậy, Giang Hải Phong vừa tung người lên thì lão cũng quát lớn:

- Đánh!

Hữu thủ lấy ra một đôi Thấu Phong Tiêu và vận lực đánh mạnh ra. Ám khí của lão vừa xuất thủ thì thấy hai bóng bạch y chợt xoay người đi, song tiêu bị đối phương dùng tay bắt gọn.

Lâu Vân Bàng nhanh chóng lướt tới, Xà Đầu Bổng kèm theo kinh phong đánh ngay vào thắt lưng của đối phương.

Đào Sương cười nhạt, nói:

- Họ Lô kia, người cũng dám động thủ với ta à?

Đào Sương mặt mũi trắng nhợt, trước bạch y đã nhuộm máu hồng nhưng trong đêm tối trông như một mảng bùn đen. Lô Vân Bàng vốn còn khiếp đảm nhưng lúc này thấy đối phương đã thọ thương thì can đảm lập tức trỗi dậy. Xà Đầu Bổng liên tục phát ra khiến Đào Sương phải không ngừng lách người tránh né. Nhưng Đào Sương né đến đâu thì Lô Vân Bàng truy đến đó, lão quát lớn:

- Khá lắm, chúng ta gặp gỡ đêm nay thì không chết không thôi.

Lời chưa dứt thì Xà Đầu Bổng từ trên bổ xuống, lão thi triển chiêu thức đặc ý nhất là Hận Đả Lê Hoa, hai tay nắm chặt binh khí rồi quật xuống với lòng căm hận cực độ. Chiêu này cực chuẩn. Đào Sương không ngờ đối phương dám hạ thủ với mình như vậy nên nhất thời không khỏi kinh tâm động phách. Hắn vội tung người lên và xoay chuyển trên không, thiết quả hoành ngang rồi đẩy ra ngoài.

“Choang” một tiếng, song phương đều chấn động tâm can và buột miệng kêu thất thanh. Suýt chút nữa thì Xà Đầu Bổng của Lô Vân Bàng giật ngược lại đả thương chính lão, lão phải lui năm sáu bước mới trụ thế lại được.

Đào Sương lộn người trên không trung rồi hạ xuống đất, thiết quả nóng ran, suýt vọt khỏi tay.

Cũng may là hắn khá thông minh nên vội chuyển thiết quả qua tả thủ, lòng căm hận Lô Vân Bàng thấu xương thấu cốt, hắn thét lớn:

- Họ Lô kia, người tìm cái chết thật chẳng?

Người cũng theo tiếng thét mà bật lên, cả người lẫn thiết quả như một bóng quái vật bổ xuống đầu Lô Vân Bàng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng vội soạt chân phải đến trước, Xà Đầu Bổng nâng lên theo thế Cử Hỏa Thiêu Thiên. Nhưng huynh đệ Hà Giang Nhị Lang không phải là hạng tầm thường, cả hai đều có trình độ khinh công kinh người, tuy thân hình đang lơ lửng trên không nhưng Đào Sương vẫn có thể dễ khí xoay chuyển một cách dễ dàng.

Thân hình Đào Sương lướt qua nơi Xà Đầu Bổng của Lô Vân Bàng vung tới, trông cứ như là hắn đã bị Xà Đầu Bổng đánh trúng. Bản thân Lô Vân Bàng cũng cho rằng mình đắc thủ, nhưng sau đó lão mới phát hiện Xà Đầu Bổng đã bị đối phương nắm giữ. Lô Vân Bàng kinh hãi không ít, lão vội vàng vận kinh lực vào thân bồng nhằm đánh bật ngũ trảo của đối phương ra ngoài. Nào ngờ Đào Sương phá lên cười ha ha rồi nói:

- Họ Lô kia, nạp mạng đi thôi!

Lời vừa dứt thì thiết quả bên tả thủ của Đào Sương cũng thuận theo thân bồng mà đánh trượt dài xuống. Nếu Lô Vân Bàng dám không buông tay thì đừng mong bảo

toàn được song thủ. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Lâu Vân Bàng chẳng biết làm thế nào khác nên vội lộn người ra sau, hai tay cũng buông khỏi Xà Đầu Bổng.

Đào Sương cười khẩy một tiếng rồi hạ thân xuống, thiết quả trượng thuận thế điểm tới trước ngực Lâu Vân Bàng. Lâu Vân Bàng tay không tắt sất, dù muốn tiếp đỡ thiết quả của đối phương thì cũng lực bất tòng tâm. Lão vội lách người qua trái, hữu thủ vung ra nhằm chụp vào đầu thiết quả, nhưng thân thủ lợi hại của Đào Sương há đâu chỉ như thế?

Hắn cười nhạt một tiếng rồi giật thiết quả sang một bên, đồng thời hữu thủ phát ra một đạo kinh lực uy mãnh. Chưởng này nhằm công vào mạng sườn trái của Lâu Vân Bàng. Chỉ nghe “bình” một tiếng, toàn thân người Lâu Vân Bàng tựa như quả cầu bị đánh văng ra ngoài xa hai trượng.

Đào Sương rùn người xuống rồi phóng theo ngay, hắn cười nhạt, nói:

- Đây là chuyện người tự chuốc lấy thì còn trách ai được nữa!

Thiết quả với thế tan bìa phá thạch ập xuống, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, bỗng nhiên có một luồng kinh lực như sóng trào cuộn tới sau lưng Đào Sương. Đồng thời cũng có tiếng quát như sấm sét của Giang Hải Phong vang lên. Đào Sương cảm thấy hai mắt tối sầm, hắn kêu “hự” một tiếng rồi thổ huyết tươi. Thân hình hắn loạng choạng bước tới trước, nhưng trong tình thế như vậy, hắn vẫn không quên chiêu cứu mạng. Hắn vừa ngã xuống vũng bùn thì lập tức có một đám ngân tinh như mưa bắn ra, bao trùm toàn thân của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong điểm hai mũi chân xuống đất, trong thời khắc này mà chàng vẫn dám thi triển tuyệt kỹ Kim Lý Đảo Xuyên Ba, toàn thân tựa như một mũi tên bay ra ngoài. Trong rừng dâu rậm rạp này, trông chàng cứ như một con mãnh xà luồn lách ra ngoài xa hơn trượng, sau đó chàng dùng tay chống xuống đất để trở người, toàn bộ ám khí của Đào Sương đều lướt đi trên không. Chờ đến lúc chàng đứng lên thì Đào Sương đã tẩu thoát và mất hút tung tích.

Giang Hải Phong không lo chuyện truy kích nữa, chàng chỉ lo đến thương thế của Lâu Vân Bàng nên vội chạy lại ôm xốc lão ta lên. Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng nói:

- Giang lão đệ... thả ta xuống... Người còn có thể chạy...

Giang Hải Phong đưa tay bịt miệng lão lại và nói:

- Lão không nên nói nhiều, tại hạ đưa lão đi, nhất định chúng ta phải xông ra được.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Lão đệ, thả ta xuống, ta có thể tự đi được mà.

Giang Hải Phong vẫn ôm chặt Lâu Vân Bàng, chàng cười nhạt, nói:

- Lão tiên bối đừng bận tâm, nhất định là chúng ta có thể xông ra được.

Vừa nói chàng vừa ôm chặt Lâu Vân Bàng và bước đi. Đi được một đoạn thì chàng lại nói:

- Lão yên tâm, huynh đệ Hà Giang Nhị Lang đều đã thọ thương, bọn chúng không thể quay lại đâu.

Lâu Vân Bàng nói:

- Lão đệ, người khá lắm!

Bỗng nhiên Giang Hải Phong dừng bước, chàng đặt Lâu Vân Bàng xuống, quan sát kỹ lưỡng thân hình lão và nói:

- Lão... lão cảm thấy thế nào?

Nói đoạn chàng thử sờ tay lão thì cảm thấy lạnh như băng, Giang Hải Phong bất giác cả kinh, chàng buột miệng nói:

- Thế này nghĩa là sao?

Một lời vừa thốt ra thì Lâu Vân Bàng chợt sùi bọt trắng nơi miệng, lão cố mở mắt và gượng cười, nói:

- Lão đệ! Ta đã giấu người. Bọn chúng cho ta uống độc dược. Bây giờ có lẽ là dược tính phát tác. Ta không xong rồi.

Giang Hải Phong ngớ người, song thủ nắm chặt mạch môn của Lâu Vân Bàng, chàng nói như thét:

- Tại sao lão phải làm thế? Tại sao?

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ấp úng nói:

- Không... không sao. Lão đệ, ta chỉ muốn cứu người. Bọn chúng bảo sau khi bắt được người mới trao thuốc giải cho ta. Ôi! Lâu Vân Bàng ta há là kẻ tham sinh úy tử sao? Bây giờ...

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Lão đệ! Ta sợ vẫn quá muộn rồi, chúng ta phải đi sớm hơn một canh giờ mới phải.

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào, chàng cảm thấy hai mắt nóng ran rồi hai giọt lệ bất giác rơi xuống. Chàng nắm chặt tay Lâu Vân Bàng và nói:

- Lão tiên bối, lão hà tất phải làm như vậy... Lão...

Bỗng nhiên chàng cười nhạt rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Giang Hải Phong này xin thề với trời đất, nếu không thể cứu lão hoàn sinh thì quyết không làm người. Lâu tiên bối, chúng ta đi tiếp thôi!

Lâu Vân Bàng lại sùi bọt mép, lão gượng cười, nói:

- Lão đệ tốt bụng, đừng ngốc như thế... Ta không xong rồi...

Giang Hải Phong nghiêng răng, trầm giọng nói:

- Lão không cần lo lắng, tại hạ tự có biện pháp.

Nói đoạn chàng xuất thủ điểm vào Khí Hải huyết của Lâu Vân Bàng. Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng kêu “hự” một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

- o O o -